

Rede for, hvad Vedkommende har havt i Indtægt. Jeg skal saaledes vel ikke med stor Styrke fastholde, at der kommer en saadan Bestemmelse ind i Lovforslaget, men det forekommer mig dog virkelig at ville være en Forbedring, at en Bestemmelse som den, der findes i Vædringsforslaget, omændret ved mit Underændringsforslag, kommer ind i samme. — Jeg troer, at endeel af de Bemærkninger, som den ærede 4de Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Lehmann) rettede til mig i Anledning af Skatteindtægtsansættelsen, nærmest sluttede sig til Udtalelser af mig i Udvalget, og ikke her i Salen. Jeg erindrer idetmindste ikke, at Spørgsmaalet om Bevarelsen eller rettere Tilveiebringelsen af politiske Rettigheder for visse Indtægtshavere kom for under Forhandlingerne igaar, og jeg troer altsaa, at, naar det nævnte ærede Medlem for Kjøbenhavn rettede nogle Ord til mig, som nærmest maatte forstaaes som Svar paa Udtalelser af mig om disse Forhold, da maa disse Ord have sigtet til, hvad jeg derom har udtalt i Udvalget, men ikke til, hvad jeg har udtalt her i Salen. Jeg skal imidlertid uden Betænkning følge det ærede Medlem ind paa hans Betragtninger. Jeg maa da først erindre det ærede Medlem om, at Grundlovsbestemmelsen om, at en vis Valgret kan støtte sig paa en vis Indtægt, endnu meget godt kan stee Hjælp indenfor en lignende Tidsfrist, ja endog i meget kortere Tid end den, som langt vigtigere Grundlovsbestemmelser i Grundloven af 1849 have behøvet for at blive førte ud i Livet, og jeg troer derfor ikke, at det ærede Medlem var berettiget til at rette nogen særlig Bebreidelse mod mig for ikke af yderste Gode at have fremkaldet den Tid, til hvilken den omtalte i mine Tanker meget væsentlige Bestemmelse kan føres ud i Livet. Har man nu i 18 til 19 Aar kunnet vente paa Opfyldelsen af forskjellige Løfter og Tilfagn i Grundloven af 1849, saa synes det mig dog noget syndeligt allerede nu at ville kræve Indfrielsen af et Tilfagn, der er givet i den senere Grundlov, og endnu syndeligere at ville kræve det netop af mig, efter som det ærede Medlem, der jo har taget ligesaamegen Deel som jeg i de Grundlovsforhandlinger, der i sin Tid fandt Sted, dog

vistnok vil erindre, at den omtalte Bestemmelse var en af dem, som jeg for mit Vedkommende meget nødtig gik ind paa, og som jeg kun gik ind paa efter et meget indstændigt Forlangende fra den Side, som det ærede Medlem repræsenterede. Af mig at fordrø nogen ganske overordentlig Iver for uden Hensyn til alle Vanskelighederne at skaffe denne Grundlovsbestemmelse Anvendelse, forekommer mig rigtig nok altsaa at være noget ubilligt. Ikke at jeg dermed i mindste Maade vil have sagt, at jeg skulde ville lægge Hindringer iveien derfor — langt fra, det skal glæde mig meget, at ogsaa denne Bestemmelse i Grundloven maatte faae Livskraft. Jeg kan imidlertid paa ingen Maade erkjende, at man, da man indsatte en saadan Bestemmelse i Grundloven, tænkte sig, at en fuldstændigt vilkaarlig Skatteindtægt, meget afvigende i de forskjellige Kjøbstæder, skulde være Grundlaget for Valgretten til Landstinget. Dersom en saadan vilkaarlig og fra det ene Aar til det andet meget afvigende Skatteindtægt skulde være Grundlaget for Valgretten, saa vilde man jo kunne opleve det høist Syndelige, at den samme Mand med den samme Indtægt ved det ene Valg kjendtes valgberettiget i Henhold til en af Byen ansat Skatteindtægt af 1000 Rd., men ved det næste Valg blev kjendt uberettiget til at vælge, idet Byen i Mellemtiden havde forandret Skalaen for Skatteindtægtsansættelsen, hvorved den for ham var gaaet ned under det tidligere Maal. Det forekommer mig dog, at dette vilde være en noget tvungen Anvendelse af Grundlovens Bestemmelse i saa Henseende. — Jeg maa være ganske enig med den ærede 6te Landssthingsmand for 6te Kreds (W. Petersen) i, at man maa haandhæve de enkelte Kjøbstadcommuners Frihed til en vedtægtsmæssig Ordning af Skatteforholdene, afsættet efter de enkelte Communers særlige Leilighed; men det er netop, fordi jeg vil haandhæve denne, at jeg bestemt maa modsætte mig Udvalgets Vædringsforslag, saaledes som det er formuleret, og som jeg maa forstaae det. Jeg kan ikke see rettere — og Alt, hvad den ærede 4de Landssthingsmand for 1ste Kreds (Lehmann) har udtalt, har ikke kunnet overbevise mig om det Modsatte — end at man ved at vedtage Væ-